

синя, после бавно се стъмни. Накжде да вървимъ? Вѣтърътъ се усили, блъскаше ни назадъ, пищѣше. Изведнажъ дочухме продължителенъ страшенъ вой:

— А-у-у-у!

Майка спрѣ, като заледена срѣдъ тъмния баиръ, и глухо прошепна: „вълци!“ Азъ се спуснахъ къмъ нея:

— Какво е това? А? Какво еие?

— Кучета, чедо. И ме притисна до себе.

— Не сж кучета! Вълци сж това! Прегърнахъ краката ѝ и треперѣхъ.

— А-у-у-у! — се чу по-наблизу. Тогава тя се изправи и почна да вика силно, разплакано и страшно:

— Хора-а-а! Нѣма ли хора наблизу! Вълци ще ни изядатъ. Хора-а-а! Вълчинтъ вой приближаваше къмъ насъ, майка извика пакъ, падна на колѣне въ снѣга и почна тихо, тихо молитва, вдигна глава къмъ мъгливото небе. Отъ очитѣ ѝ се стичаха сълзи, замръзваха веднага, вѣтърътъ развѣваше коситѣ ѝ и отнасяше молитвенитѣ думи изъ снѣжната земя.

Скоро се обадиха човѣшки гласове, залаяха кучета и вълчето виене замлъкна, загуби се. Изъ гжстата мъгла и тъмнината излѣзоха едри, рунтави мъже въ кожуси, газѣха снѣга и спрѣха при насъ:

— Пжтя сте загубили. И добре че извика, а то, вълци...

Тѣ не довършиха. Взеха торбитѣ отъ гърба на майка ми, поведоха ни следъ тѣхъ и ни подслониха въ кошаритѣ. Ние още треперѣхме отъ студъ и страхъ. Майка нѣмаше думи да имъ благодари. Топлата хижа ни съживи. Едри кучета, клекнали до насъ, ни гледаха съ умни очи, хората ни